

תישחקים אסורים

רוח סתיו נושבת. בעוד חודשיים שלוש יבוא החורף. כמו בכל שנה יהיו לנו כמה וכמה ימי קרה. הילדים יישבו בכיתות, מכורי בלים במעליהם, רועדים מקור. באותם הימים — כך אומרים המומחים לא יוכר לו כלל להתרכז בלימודיהם. **מדוע? מפני שברוב בתיהספר בישראל אין חימום.**

ומדוע אין חימום? מפני שאנחנו מדינה ענייה, הנאלצת להשקיע את מיטב משאביה הדלים בביטחונה, כדי לעמוד מול האוייב הזומם להשמידנו. מה יוכלו המורים לעשות כדי לרתק את תשומת-לב תלמידיהם הרועדים? **הנה הצעה: הם יוכלו לספר להם על המיצעד המפואר של צה"ל, שיוכלע ביום-העצמאות הבא תוך שעה אחת את כל 20 מיליון הלירות הדרושות לחימום.**

העניין כולו נראה קצת משוגע. ואפילו הצורה שבה הוחלט עליו בר ממלה, משהו מן הטירוף המשעשע דבק בה. מי התנגד בשצף-קצף לעריכת המיפגן המיליטריסטי הזה?

20 מיליון לירות בשיפור תנאי-השירות של החיילים. למשל, במימון הסעה-חינם של החיילים ככל קווי האוטובוסים. **אולי חשב עד הסכל הנגמר לי אלפי אנשי-מילואים, הנקרעים מן חיק משפחותיהם וממקומות-עבודה דתם כדי להכין הצגה אינפנטילית ולהשתתף במיצעד של חיילי-עזרי פרת נידרים.**

כל אלה הן סיבות טובות מאוד. אבל אני מעדיף לחשוב ששר-הביטחון התרנגד למיצעד בגלל סיבה עמוקה יותר: **מיצעד צבאי, הנערך עדיפי דררי שת שריהתיירות כדי למדא את בתיהמלון — הופך את צה"ל לדקתי-כידור.**

אני מוכרח להודות שגם אני מת-קומם נגד השימוש הזה בצה"ל. כאשר הקמנו את צבא-ההגנה-לישראל (ולא במיקרה נקרא כך!) פעלנו על-פי העיקרון המעשי והמוסרי האומר: "הקם להרגך, השכם להורגו!" זהו מכשיר של הרג. מכשיר נחוץ בעור לם של ימינו, למרבה הצער, כולנו שריתנו בו. רבים מאיתנו השתתפו בהרג.

הפיכת המיצעד צבאי למוקד יומי העצמאות ה-25 של המדינה, עב כל הפירסום העצום שיתלווה לכך — היא תרומה לתעמולה העויינת. אילו יכלו יאסר עראפאת ואנשי ספסמ-בר השחור להצביע על המיצעד, הם היו מצביעים בעד.

א אפריו בערכו של נימוק זה. אינו מוטריד יותר מדי ממה שהעולם חושב עלינו. אני מוטריד מאוד ממה שאנחנו הושכים עד עצמנו.

וזהו, בסופו של דבר, העיקר — מעבר

שר-התיירות משה קול (משמאל) עם חיים בר-לב

לנימוקי הכסף והישובי הכדאיות. לפני 25 שנה הקמנו מדינה. היא עלתה לנו ביוקר. מחצית יובל שנים אינה תקופה ארוכה בתולדות עם ומדינה. אבל זהו פרק הי מהייב סיכום-ביניים. **והנה בא שריהתיירות ונושא את קולו: אלדי! מילכך צה"ל אין לנו מה לתראות לתיירות! אין לנו מה להציג בפני יהודים טובים וגויים עשירים, וגם לא בכפני עיירות-הפיתוח!** בכל שאר השטחים עלובים אנחנו, הדי-ליימעש וקטני-קומה. אין מה להראות. רק צה"ל יכול להציל אותנו מן הבושה. **לאמור: צה"ל אינו אחד מסמלי המדינה, אחד מהשיגיה הרבים והמגוונים. צה"ל הוא הסמל הייחודי, ההישג האחד.** לזה, כבוד השר וכבוד הליברל וכבוד העצמאי, איני יכול להסכים.

ותרו לנו שמונה חודשים עד ליום-העצמאות ה-25. אני מציע להפקיע אותו מידי-שר התיירות, מידי כל התיירנים המצטיינים עם ובלי תעודות, ומידי הביורוקראטיה. **אני מציע לנכם את טובי אני-שיהרוח ואנשי-המיקצוע, את הי משוגעים שעוד יש בליבם אהבה למדינה כפי שהיא צריכה להיות. נתן להם זמן של חודשיים-שלושה, ותקציב צנוע, ויד חופי שרת לדימוי היוצר — ונטיף עליהם לעצב את דמותו של יום, שיוזכר לשנים.**

יום אשר יעלה לנגד עינינו — ולעיני התיירים כולם — את כל הטוב והיפה אשר במדינה הזאת; את תלומות בוגיה, בעיות ממשיכה, ותקוות בניה; את שימתח-חיה ותודות יצירתה. **ניסים גדולים היו פה, וניסים גדולים עוד יהיו — נוסף על הניסים של חילות צה"ל.**

פגזים, היוצאים מן הלוע. התותחן יודע שהוא מפעיל כלייקטל. הוא מיטיב לדעת, יותר מכל אדם אחר, כמה כביר כוהההרס המסור בידו. הוא עושה את חובתו, כדי להגן על המדינה. הוא אינו חושב שהתותח הוא מין תכי שיש נחמד, לשעשע בו את ליבם של מיסטר רוזנקראנץ מברוקלין ומאדאם בייטון ממאריסיי.

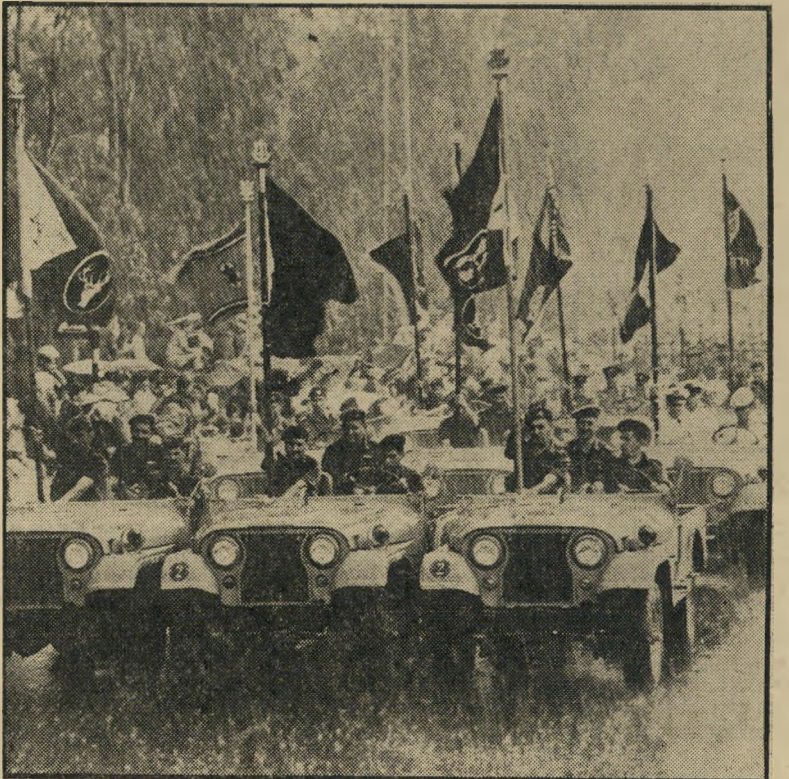
אולי הסרה לאותו תותחן תר-דעתי-תיירות, או פילוסופיה ליי-ברלית-עצמאית.

אשר ראשי מערכת-הביטחון מת-נגדים לעריכת מיצעד, הם פוסלים

מראש שני נימוקים שהושמעו בזכותו. **נימוק א': המיצעד יגביר את אהדת הציבור והנוער לצבא.** אוי לנימוק הזה, ואוי למשמיעיו. מי שסבור שצה"ל זקוק לתהלוכות של שמאל-ימין כדי להתחבב על הציבור, מעיד על עצמו שיש לו אמוץ מועט מאוד בציבור ובצה"ל כאחד. **מעודם לא היה הקשר בין הציבור וצה"ל חזק יותר מכפי שהוא היום. קשר זה אינו מתרופף בימי "רביעה" — ואיננו זקוקים למידי-המה או למיצעד כדי לחזקו.** אמנם, בקרב רבים וטובים בדור הי צעיר עלו ספיקות מוצדקים לגבי השימוש בצבא-ההגנה כצבא-כיבוש להגשמת מדיניות קולוניאלית. אך אי אפשר לדרוס ספיקות אלה בחלי טאנקים במיצעד. הם מתייחסים למדיניות — לא לצבא עצמו. **נימוק ב': המיצעד יוכיר למדי-נות ערב את כוחיה-הרתעה של צה"ל.**

נו, באמת! אחרי הפצצות חילה-אוויר בסוריה ובלבנון! אחרי שהמצרים הודיעו בשימתח-לאדי מטוסטי חילה-אוויר הפילו בשעתו חמישה מטוס-קרב סובייטיים תוך דקה! **כותרתה-רעה של צה"ל אינו זקוק לשום אישור.** הוא עובד-טיסוד במרחב שלנו. הציור ססבינו סובבות רוב ההתרחשויות. **המיצעד של ה-15 במאי 1967 לא מנע מנמאל עבר-אדי-נאצר לפי תוח באותו יום כשרשרת מעשית האיוות שגרמו למידחמה. ואילו המיצעד של ה-7 במאי 1972 אינו דרוש.**

אבל יש נימוק נגדי. על אותו מיסקל אינו יודע מה אמר שרי-החוק באותו ויכוח בממשלה. כנאה לדיפלומט זהיר, בודאי שתק. למה להרגיז את המלכה? אילו דיבר, היה צריך לומר: כל אויבי ישראל מנסים לצייר לנו תדמית של מדינה מיליטריסטית. פאשיסטית, כובשת; מדינה שממלתה מורכבת מגנרלים.

נסי צה"ל במיצעד יום-העצמאות

לא מפני ששמחנו להרוג, אלא מפני שר-הביטחון, כמובן ועימו כל צמרת מערכת הביטחון. מי לחם בעוורוח ובדביקות למען עריכת המיצעד? **שריהתיירות, כמובן.** ומי הכריע? **המלכה, כמובן.** ומי קיבל על הראש? **שריהסעד המוסכן.** הוא העז לרמוז בטלוויזיה, כי אולי-אולי, כדאי היה להשקיע את 20 המיליונים בתשר-לומי-סעד.

איוה מין צעצועים הם אלה, אדוני שריהתיירות? ראיתי תותחים בפעולה. שמחתי מאוד-מאוד שהם באו לעזרתנו בשעת-צרה. אבל לא הייתי צריך לאמץ את הדימוי כדי לדעת מה קורה במקום שם נוחתים הי

יני יודע מה המריץ את שריהבי-טחון להתנגד לעריכת המיצעד. אולי פשוט אין לו חשק לעמוד על בימת-ההצדעה, ולהצטלם בטלוויזיה. בש-ביל אדם צנוע כמוהו, זה בוודאי עינוי. אולי עלה על דעתו שאפשר להשקיע